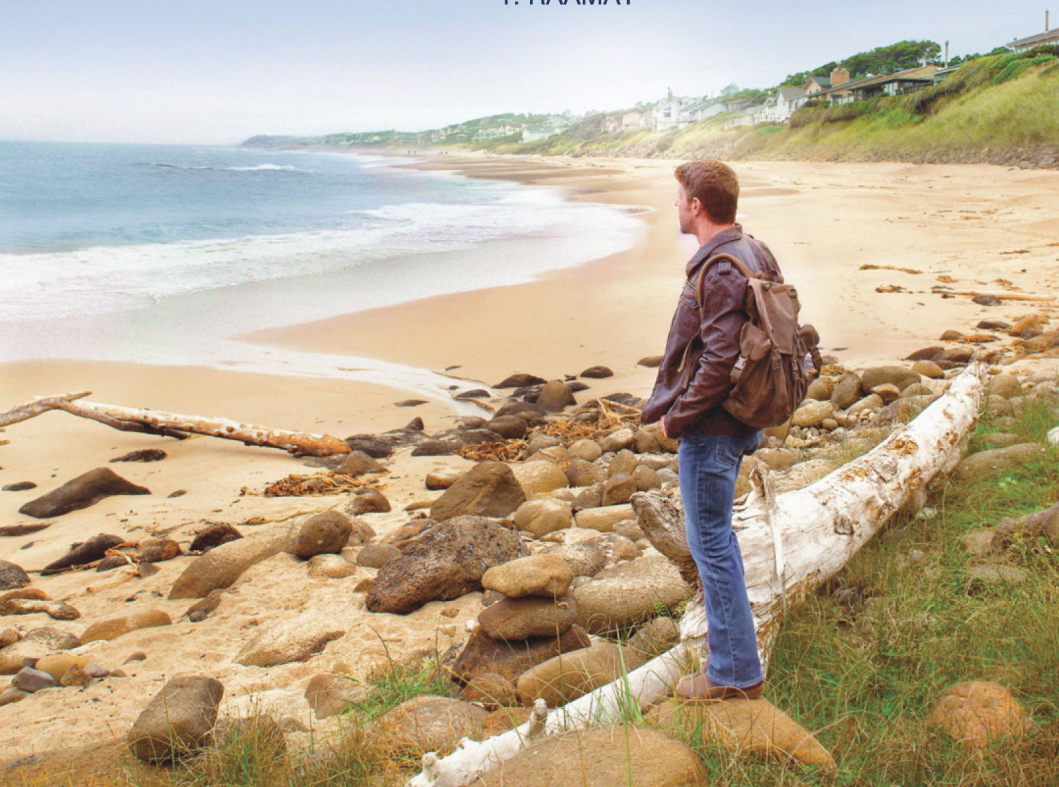

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

EKSLEJA

1. RAAMAT

Robyn Carr
The Wanderer
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Robyn Carr
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M01267314
ISBN 978-9949-25-486-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee
--

*Suurepärasele Kristan Higginsile,
kes on kaunis nii seest kui ka väljast.*

Üks

Hank Cooperil kulus peaaegu kaheksa tundi, et jõuda Virgin Riverist Oregoni Thunder Pointi, sest tal oli sabas tõeline viies ratas – haagissuvila. Ta keeras sageli teepervele, et pikka sõidukirvi mööda lasta. Vahetult enne California-Oregoni piiri ületamist tegi ta peatuse rannikusekvoia metsade vahel turistolõksus, kus olid aiakesed, müüdi suveniire ja nikerdatud puitu, sai süüa ja tualettruume kasutada. Ta jättis ringkäigu aedades vahele, ostis võileiva ja joogi ning suundus hiigelsuurte puude vahelt välja teele, mis jõudis üsna pea kaljusele Oregoni rannikule.

Cooper peatus esimeses turistide vaatluspunktis ookeani kohal ja parkis auto ära. Tema mobiiltelefoni akutähisel oli viis pulka ja ta valis Coosi maakonna šerifijaoskonna numbri. „Tere,“ ütles ta sekretärile. „Minu nimi on Hank Cooper ja ma olen teel Thunder Pointi, sest sain kõne, milles mulle öeldi, et minu sõber Ben Bailey on surnud. Ta olevat mulle midagi jätnud, aga ma ei helista teile sellepärast. Mulle öeldi teates, et Ben tapeti, aga mingeid üksikasju ei avaldatud. Ma tahaksin šerifiga rääkida. Mul on küsimusi.“

„Oodake, palun,“ lausus naine.

Noh, seda ta küll ei oodanud. Ta oli arvanud, et jätab oma numbri ja sööb ootamise ajal lõunasööki edasi.

„Asešerif McCain,“ ütles uus hääl telefonis.

„Hank Cooper siinpool,“ sõnas ta ning ajas end tahes-tahtmata rohkem sirgu ja lõi õlad taha. Ta oli alati võimu suhtes trotsi tundnud, aga samas oli see alati talle mõju avaldanud. „Ma lootsin šerifiga rääkida.“

„Mina olen asešerif. Maakonnašerifi jaoskond asub Coquille’is. Siin on harujaoskond, kus töötab paar asešerifit. Thunder Point on väike koht – seal on konstaabel, aga muid kohalikke seadusesindajaid mitte. Konstaabel tegeleb väikeste arusaamatuste, väljatõstmiste ja muude sedasorti asjadega. Maakonnangla asub Coquille’is. Kuidas ma teid aidata saan, härra Cooper?“

„Ma olen Ben Bailey sõber ja teel linna, et teada saada, mis temaga juhtus.“

„Härra Cooper, Ben Bailey on rohkem kui paar nädalat surnud olnud.“

„Ma tean. Sain sellest äsja teada. Keegi vanem mees – Rawley – leidis minu telefoninumbri ja helistas mulle. Rawley ütles, et ta tapeti. Tapeti ja on maha maetud. Ma tahan teada, mis temaga juhtus. Ta oli mu sõber.“

„Ma oskan teile umbes poolteise minuti pärast üksikasju öelda.“

Aga Cooper tahtis talle silma vaadata, kui ta seda lugu kuuleb. „Kui te mulle teejuhised annate, tulen šerifijaoskonda.“

„Noh, see pole vajalik. Ma võin teiega baaris kokku saada,“ ütles asešerif.

„Millises baaris?“

„Beni omas. Te vist ei olnud lähedased sõbrad.“

„Me saime tuttavaks viisteist aastat tagasi, aga see on minu esimene käik siia. Me pidime ühe kolmanda sõjaväesemuga kokku saama, et pisut jahti pidada. Ben rääkis alati, et tal on söödapood.“

„Ütleksin, et ta müüs rohkem viskit kui süüa. Kas teate, kus Beni äri asub?“

„Enam-vähem,“ lausus Cooper.

„Minge mööda 101. maanteed Gibbons Roadile, suunduge läände. Umbes kuue kilomeetri pärast hakake otsima isetehtud silti, millel seisab „Odavad joogid“. Pöörake vasakule Bailey Passile. See kulgeb loogeldes mäest alla. Te jõuate otse Bailey baari juurde. Millal te umbes jõuda võiksite?“

„Ma jõudsin just Californiast Oregoni,“ ütles ta. „Mul on haagis taga. Paar tundi?“

„Pigem kolm. Saame seal kokku, kui midagi vahele ei tule. Kas see on teie mobiili number?“

„Jah,“ sõnas Cooper.

„Rannikul on levi hea. Ma helistan, kui mul midagi ette tuleb.“

„Täna, asešerif... mis teie nimi oligi?“

„McCain. Nägemiseni, härra Cooper.“

Cooper lõpetas kõne, libistas telefoni tagitaskusse ja ronis pikapist välja. Ta pani lõunasöögi kapotile, nõjatus vastu autot ja silmitses Vaikset ookeani. Ta oli käinud kõikjal maailmas, aga see oli tema esimene reis Oregoni rannikule. Rand oli kaljune ja veest ulatusid välja kahekorruselise maja kõrgused rahnud. Madalal vee kohal lendas oranži ja valget värvi helikopter – rannikuvalve HH-65 Dolphin, otsingute ja päästetööde kopter.

Hetkeks ihkas ta taas kopteris olla. Kui ta Beniga seotud asjadega ühele poole on saanud, otsib ta võib-olla endale lendamistöö. Pärast sõjaväge oli tal mitu lendamisega seotud töötähtaolnud. Kõige viimane neist oli olnud Corpus Christi rannikult nafta-puurtoornide juurde lendamine. Aga pärast lahes toimunud nafta-leket tahtis ta muutust.